

«КОЛЬКАСЦЬ ЖАДАЮЧЫХ ПРАХОДЗІЦЬ СЛУЖБУ ВА ЎНУТРАНЫХ ВОЙСКАХ ПАВЯЛІЧЫЛАСЯ»

Камандуючы ўнутранымі войскамі — пра службу ў арміі, развіццё вайсковага фарміравання і падростаючае пакаленне

За бяспекай і спакоем на вуліцах беларускіх гарадоў стаіць штодзённая і карпатлівая работа супрацоўнікаў міліцыі. Разам з вопытнымі праваахоўнікамі задачы па ахове грамадскага парадку выконваюць і вайскоўцы ўнутраных войскаў. Невыпадкова гэтае падраздзяленне сілавога блока краіны называюць войскамі правапарадку.

Ад чаго звычайных людзей засцерагаюць сілавікі, ці гатовыя ўнутраныя войскі прадухіліць любыя выклікі і пагрозы ў дачыненні да Беларусі, а таксама пра тое, чаму кожны малады чалавек павінен адслужыць у арміі, карэспандэнт «Звязды» пагутарыла з намеснікам міністра ўнутраных спраў — камандуючым ўнутранымі войскамі генерал-маёрам Мікалаем КАРПЯНКОЎМ.

— **Мікалай Мікалаевіч, роля ўнутраных войскаў часта незаўважная. Асабліва калі на гарадскіх вуліцах спакойна і бяспечна...**

— Менавіта ў тым, што роля ўнутраных войскаў часта нябачная, заключаецца прафесіяналізм нашых супрацоўнікаў. Мы прызвычаліся жыць спакойна, бяспечна гуляць па вечарах. Звычайны грамадзянін у сваім жыцці рэдка становіцца сведкам якіх-небудзь маргінальных праяўленняў, не сутыкаецца з нецвярозымі кампаніямі, не бачыць бандыцкіх «разборак», сямейных драм і трагедый. Гэта ў многім дзякуючы таму, што сістэма рэагавання ў органах ўнутраных спраў выбудавана такім чынам, што міліцыянеры як бы агароджваюць сабой грамадства ад усяго падобнага.

— **Якія ўвогуле задачы ставяць сёння перад унутранымі войскамі?**

— Акрамя аказання садзейнічання органам ўнутраных спраў у ахове грамадскага парадку, ваеннаслужачыя ўнутраных войскаў ажыццяўляюць ахову папраўчых калоній і асабліва важных дзяржаўных аб'ектаў, канвайраванне і

ахову асуджаных. У іх кампетэнцыі — таксама абясшоджванне і знішчэнне неразрваных авіяцыйных і іншых боепрыпасаў часоў Вялікай Айчыннай вайны.

— **Вайскоўцы ўнутраных войскаў задзейнічаны ў тэрытарыяльнай абароне, развіццю якой у нашай краіне аддаецца асабліва ўвага. Што робіцца з вашага боку, каб Беларусь была гатовая да любых выклікаў і пагроз?**

— У выпадку неабходнасці ўнутраныя войскі могуць браць удзел у тэрытарыяльнай абароне. Але асноўная наша ўвага накіравана на ўнутраную бяспеку ў дзяржаве. На гэтым тыдні ў нас завяршыліся планавыя двухдзённыя вучэнні, якія праводзіліся сумесна з падраздзяленнямі органаў ўнутраных спраў. На іх мы ўдзялілі ўвагу пытанням забеспячэння грамадскага парадку пры правядзенні масавых мерапрыемстваў і папярэджання масавых беспарадкаў. Унутраныя войскі пастаянна развіваюцца і ўдасканальваюцца. Мы добра бачым, на што здольны патэнцыяльны праціўнік, што ён можа і як дзейнічае. Таксама дакладна ведаем свае памылкі і недапрацоўкі,

імямі іх выправіць. На вучэннях былі адпрацаваны абсалютна новыя тактыкі дзеянняў, тактычныя прыёмы, парадак прымянення сіл і сродкаў, арганізацыя ўзаемадзеяння. Акрамя таго, мы апрабавалі новую тэхніку, спецыяльныя і тэхнічныя сродкі, узбраенне. Аднак самае важнае — мы навучылі асабовы склад падраздзяленняў выконваць дастаткова спецыфічныя задачы на практыцы і загартавалі вайскоўцаў псіхалагічна.

— **Унутраныя войскі МУС заўжды мелі добрую рэпутацыю ў прызыўнікоў. Ці захоўваецца дадзена тэндэнцыя?**

— Жадаючых праходзіць службу ва ўнутраных войсках заўсёды было дастаткова. І цяпер іх колькасць нават павялічылася. Выкананне баявых задач і ў мірны час, несумненна, прыцягвае маладых людзей. У некаторых тут служыць брат, у іншых — сябар, сусед... Яны распавядаюць, што ў нас парадак і дысцыпліна, добрыя афіцэры, а служба праходзіць даволі цікава.

— **Напэўна, трапіць на службу ва ўнутраныя войскі можа не кожны...**

— Каб трапіць служыць ва ўнутраныя войскі, патрэбныя добрае здароўе, адсутнасць крымінальнага мінулага і, самае галоўнае, жаданне. Застаецца толькі не забываць сказаць пра тое ў ваенкамаце.

— **Ці ёсць для вайскоўцаў, якія ўжо прайшлі тэрміновую службу ва ўнутраных войсках, пэўныя прывілеі?**

— Для тых, хто адслужыў ва ўнутраных войсках, толькі адно гэта будзе з'яўляцца своеасаблівым рэзюмэ і характарыстыкай адначасова. Дзякуючы таму што маладыя людзі ўжо знаёмыя і з задачамі, якія выконвае міліцыя, і з заканадаўствам, іх з задавальненнем возьмуць на службу не толькі ў органы ўнутраных спраў, але і ў любыя іншыя сілавыя ведамствы. На нашых вайскоўцаў звяртаюць, я б сказаў, больш пільную ўвагу. А калі баец па выніках службы заслужыў падзяку-рэкамендацыю ад імя камандуючага ўнутранымі войскамі або камандзіра часці, то для яго наогул усе дарогі адкрытыя.

— **Усё часцей узнікаюць дыскусіі пра неабходнасць тэрміновай службы. На ваш погляд, ці павінны сучасныя маладыя людзі масава ісці ў армію? Наколькі служба ў войску актуальная ў наш час?**

— Служба ў арміі актуальная заўсёды. Па-першае, менавіта ў войску адбываецца мужчынская ініцыяцыя. Па-другое, ад гэтага непасрэдна залежыць бяспека дзяржавы. З самых старажытных часоў маладыя людзі, дасягнуў-

шы пэўнага ўзросту, становіліся на абарону сваіх сем'яў, плямён, сёл, гарадоў, княстваў і дзяржаў. Задаць пытанне «ці павінен малады чалавек служыць у войску?» — тое ж самае, што спытаць: «ці павінен жанчына нараджаць?» Тут адказ відавочны.

— **Нядаўна вы казалі аб тым, што своеасаблівай прышчэпкай ад страху перад арміяй з'яўляюцца ваенна-патрыятычныя лагеры. Ва ўнутраных войсках у іх з задавальненнем праводзяць летнія каникулы школьнікі. Якая місія гэтых лагераў і чаму там павінны пабываць сучасныя дзеці?**

— Практыка правядзення дзіцячых летніх ваенна-патрыятычных лагераў ва ўнутраных войсках не новая. Мы штогод арганізоўваем для дзеці такі адпачынак. Толькі сёлета ў нас функцыянуе больш за 30 ваенна-патрыятычных лагераў, дзе пабывае каля 1600 хлопчыкаў і дзяўчынак. Для хлопцоў гэта вельмі карысна: з імі праводзяцца заняткі па пачатковай ваеннай падрыхтоўцы, самаабароне, яны знаёмяцца з тэхнікай і ўзбраеннем, удзельнічаюць у розных спартыўных мерапрыемствах і ваенна-тактычных гульнях, накіраваных «Зарніцы». Таксама падлеткі знаёмяцца з укладам ваеннага жыцця і вучацца жыць самастойна ў мужчынскім калектыве. Іншымі словамі, у лёгкай, гульнявой форме пазнаюць армію знутры. Маладзёжная палітыка дзяржавы накіравана найперш на выхаванне сярод падростаючага пакалення патрыётаў Радзімы.

Патрыёты

ЛЕТА КОЛЕРУ ХАКІ

Як школьнікі праходзяць ва ўнутраных войсках курс маладога байца

Яны ўмеюць страляць з малакалібернай вінтоўкі і аўтамата Калашнікава, з лёгкасцю раскладуць вогнішча і з спадручных сродкаў змайструюць для начлегу шалаш. Амаль прафесійна перацягваюць канат і дастойна трымаюцца ў рукапашным баі, а яшчэ яны не баяцца легчы пад бранятэхніку і нават вокам не міргнуць, калі тая праязджае над імі...

Фота Яна ХВЕДЧЫНА.

Вядома, скажаце вы, гэта ж загартаваны боем спецназавы ці, прынамсі, навічкі-салдаты, якія ўжо паспелі прайсці курс маладога байца. А вось і не! Гэта звычайныя школьнікі з усёй краіны, якім усяго па 9 — 13 гадоў. Дарэчы, ёсць сярод іх і дзяўчынкі.

Жадаючых трапіць у дзіцячы ваенна-патрыятычны лагер «Доблесць», арганізаваны на базе вайскавай часці 3214, было нямала. Сярод ахвотных правесці частку каникулаў у прыбліжаны да арміі ўмовах выбралі тых, хто ў будучыні марыць звязаць сваё жыццё з сілавымі структурамі краіны.

Сярод іх — і выхаванец Мінскага суварайскага ваеннага вучылішча Арсеній

Талкачоў. Хлапчук родам з Магілёва. Аднак пасля заканчэння першага курса дома на каникулах затрымаўся не на доўга — суваравец ужо прызвычаіўся жыць у армейскім рэжыме, таму калі прапанавалі паехаць у лагер, адразу пагадзіўся.

— Трэба трымаць форму, нельга расслабляцца, — гаворыць 13-гадовы Арсеній. — Мы павінны быць гатовыя да розных перашкод і цяжкасцяў у жыцці, вучыцца самастойна жыць, каб мама і тата нам не дапамагалі. Я вельмі рады, што ў лагеры навучыўся абыходзіцца са зброяй: у суварайскім вучылішчы мы яшчэ не стралілі. Будзем ездзіць на палігоны на другім курсе, а я ўжо падрыхтаваны: тут навучыўся

збіраць і разбіраць зброю, страляць як з малакалібернай вінтоўкі, так і з аўтамата Калашнікава.

Змена доўжыцца дзевяць дзён. У лагеры з кругласутачным знаходжаннем амаль усё як у войску. Падлеткі жывуць на тэрыторыі вайскавай часці. Распарадак мала чым адрозніваецца ад рэжыму сапраўднага салдата. Пад'ём — у 6.00, адбой — у дзевяць вечара. Тэлефоны абмежаваны: дазваляюцца толькі на гадзіну вечарам, каб дзеці маглі паразмаўляць са сваімі бацькамі. Але, як лічыць Захар Крывашчокі, які перайшоў у пяты клас 5-й гімназіі Мінска, тут тэлефоны нават не патрэбны. «Пра іх забываеш, бо кожны дзень

мы занятыя, — расказвае хлопец. — Шмат часу праводзім на вуліцы. Мы навучыліся не толькі страляць з аўтамата і вінтоўкі, а і аказаць першую медыцынскую дапамогу. Каталіся на бранятэхніцы, адпрацоўвалі сітуацыю пошуку ў лесе людзей, якія, па легендзе, правезлі ў нашу краіну забароненыя рэчывы. Цяпер мы ўмеем распальваць вогнішчы, уладкоўваць начлегі. Дзе яшчэ, як не ў лагеры, мы маглі б такому навучыцца? Заўсёды марыў тут пабываць. Думаў, што такіх у Беларусі не існуе. Калі вырасту, хачу прайсці іспыты і атрымаць крапавы берэт.

Кожны дзень у выхаванцаў лагера — заняткі па баявой, агнявой, страявой, ваенна-тактычнай і медыцынскай падрыхтоўцы. Школьнікі праходзяць амаль такі ж курс маладога байца, што і ваеннаслужачыя, толькі, вядома, у больш мяккім рэжыме. Хоць я так бы не сказаў. Калі карэспандэнт «Звязды» накіраваўся з выхаванцамі лагера ў палявы выхад, то ўсё было па-даросламу. Пад кантролем сваіх кіраўнікоў — афіцэраў і салдатаў ўнутраных войскаў — хлопчыкі і дзяўчынкі здзейснілі марш-кідок у лес. Яны не

проста ішлі па лясных сцяжынках, а згодна з умовамі ваенна-тактычнай гульні «Зарніца», пераадольвалі на сваім шляху перашкоды і нават уступалі ў перастрэлкі з умоўным праціўнікам. Прычым зброя ў іх была сапраўдная, толькі патроны, вядома, халастыя.

— Паколькі гэта дзеці, магу ім паставіць толькі адзнаку «выдатна»: пераадоленні марш у сем кіламетраў, адпрацавалі дзеянні салдата ў баі пры перасячэнні лясістай мясцовасці, ніхто не адстаў, не скардзіўся, што стаіміся, — гаворыць намеснік начальніка дзіцячага ваенна-патрыятычнага лагера «Доблесць» капітан унутраных войскаў Уладзімір ІВАНОЎ. — Фарміраванне поглядаў адбываецца ў дзіцяці: што змалку ў дзіця ўкладзеш, такім яно і вырасце. Наша галоўная задача — не агітаваць іх стаць ваеннаслужачымі (хоць гэта было б надрэзна), мы з іх рыхтуем сапраўдных патрыётаў сваёй Радзімы. Многія з выхаванцаў лагера, дарэчы, у будучыні плануюць паступаць у кадэцкія вучылішчы, спецыялізаваныя ліцэі.

Да прафесіі ваеннаслужачага прыглядаецца і ву-

чаница сёмага класа сталічнай сярэдняй школы № 37 Варвара Дудаль. Тым больш дзяўчынцы ёсць з каго браць прыклад: яе бацька — падпалкоўнік ўнутраных войскаў. «Мне падабаецца ўсё, што звязана з сілавымі структурамі, — кажа школьніца. — У лагеры даецца сур'ёзная падрыхтоўка, ніякіх патуранняў дзяўчынкам няма. Задачы выконваем нароўні з хлопцамі: і страляем, і ў футбол гуляем. Адзінае, што начуем дома».

Дарэчы, кожны дзень пасля абеду ў выхаванцаў лагера — культурная праграма. Яны наведваюць музеі, парк адпачынку, кінатэатры. У прыватнасці, былі на экскурсіі ў Ліцэі МУС, Нацыянальнай бібліятэцы, Беларускаму дзяржаўнаму музеі гісторыі Вялікай Айчыннай вайны.

Гэта не адзіны дзіцячы ваенна-патрыятычны лагер ва ўнутраных войсках. Адначасова на адну змену з'ехаліся школьнікі ў лагеры «Доблесць», «Радзіма» і «Патрыёт». Чакаецца яшчэ адна змена, на якую, хачоцца верыць, збяруцца будучыя абаронцы нашай Айчыны.